

РЕШЕНИЕ

№ 5964

гр. София, 02.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 25.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **604** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 32, ал. 1 от Закона за развитие на академичния състав в Република България /ЗРАСРБ/.

Образувано по жалба на Е. П. Т. против Решение на Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. К. О.” обективирано в Протокол № 3 от заседание проведено на 11.12.2012г, с което И. С. С. е избран за „главен асистент” по Право на Европейския съюз. Наведени са доводи за незаконосъобразност поради неспазване на установената форма и поради нарушения на материалния закон. Твърди, че не са изложени никакви мотиви и аргументация за издаването на акта, като факултетния съвет е бил длъжен да се съобрази с предложението на научното жури. Като не е сторил това е постановил незаконосъобразен административен акт. Сочи също, че един от членовете на научното жури не е разполагал с компетентност в нарушение на изискването на чл.4, ал.3 от ЗРАСРБ. Подробни съображения в подкрепа на тезата, че в конкретната хипотеза Факултетният съвет не може да игнорира оценката на научното жури излага в представената по делото писмена защита и в с.з. Счита, че изборът не може да променя резултатите от конкурса, отразени в мотивираното предложение на научното жури. Моли да се отмени оспореното решение.Претендира разноски.

Ответникът - Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. К. О.” чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение по Протокол № 12 от заседание на Академичния съвет на С. университет „Св. К. О.", проведено на 11. 07. 2012 г. , е обявен конкурс (обнародван в Д. В. бр. 59/03.08.2012 г. в съответствие с изискването на чл. 3, ал. 1 от ЗРАСРБ) за заемане на академична длъжност „главен асистент" в област на висше образование „Социални, стопански и правни науки", направление 3. б. „Право", специалност „Право на Европейския съюз".

С Протокол от заседание на Комисията за допустимост на кандидатите до участие в конкурса, проведено на 06. 11. 2012 г. кандидатите подали заявление Е. П. Т. и И. С. С. са допуснати до участие.

Със Заповед № РД 38-527/24.10.2012 г. на Ректора на С. университет, въз основа на доклад от Декана на Юридическия факултет относно състава на научното жури, утвърдено с решение на Факултетния съвет на Юридическия факултет от 16. 10. 2012 г., е назначено петчленно жури, което да проведе оценяване на кандидатите в обявения конкурс.

Въз основа на оценките от проведения писмен и устен изпит, Комисията е определила за Е. П. Т. обща оценка от изпита – мн.добър 5,20 , а за другия кандидат И. С. С.- мн.добър 5, 075.

Въз основа на така проведеното административно производство, Научното жури е взело решение да предложи на Факултетния съвет (ФС) да избере за главен асистент по право на ЕС Е. П. Т..

След проведено явно гласуване от членовете на ФС за избран за главен асистент по право на ЕС е обявен И. С. С., като решението е обективизирано в Протокол № 3 от заседание проведено на 11.12.2012г.

При така установената фактическа обстановка и след като извърши проверка на всички основания по реда на чл.168, ал.1 вр. с чл.146 от АПК, съдът извежда следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, приложим по силата на препаращата разпоредба на чл. 32, ал. 1 от ЗРАСРБ от надлежна страна - участник в конкурса, приключил с издаване на оспореното решение.

Съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗРАСРБ Факултетният, съответно научният съвет провежда избора за главен асистент, поради което и оспореното решение е постановено от компетентен административен орган в хода на валидно проведен конкурс при спазване на условията и реда, регламентиран в ЗРАСРБ и ППЗРАСРБ. Спазена е процедурата по провеждане на конкурса. Съставът на научното жури е назначен с нарочна заповед на ректора, съобразно чл. 4, ал. 2 от ЗРАСРБ при спазване на изискванията към членовете, установени в чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗРАСРБ, чл. 2, ал. 3 от ППЗРАСРБ. Тази заповед не е оспорена пред Министъра на образованието и науката по реда на чл. 30, ал. 3 от ЗРАСРБ, нито по съдебен ред, съгласно чл. 32 от ЗРАСРБ, поради което същата представлява стабилен административен акт, който не подлежи на преразглеждане. В тази връзка и не следва да се обсъждат наведените в жалбата доводи, че един от членовете на научното жури не е хабилитиран в научната област по която е проведен конкурса, тоест недопустими са възраженията на

жалбоподателя за липсата на условията по чл. 4, ал. 3 от ЗРАСРБ по отношение на един от членовете на научното жури.

Условията за заемане на академична длъжност „главен асистент” са установени в чл. 17- чл. 23 от ЗРАСРБ. Същите следва да бъдат съблюдавани от членовете на научното жури при изготвяне на предложението за класиране на участниците в конкурса и от факултетния съвет при провеждане на избора. Изискванията за законосъобразност на решението на ФС са визирани в чл.46 и чл.51 от ППЗРАСРБ. Следва да се отбележи, че решението на научното жури за класиране на кандидатите, което съгласно разпоредбите на закона се явява помощен орган в производството по провеждане на конкурса, взето при спазване на правилата и изискванията към кандидатите, установени в закона не може да бъде преценявано по целесъобразност от съда. Не може да бъдат предмет на преценка на съда и качествата на научните публикации, представяни от кандидатите, в т. ч. приложимост, достоверност, оригиналност и др. подобни, както и обстоятелства като научен принос, международен опит, инициативност, владение на чужди езици или други качества на кандидатите. Те са предмет на преценка от нарочно създавания за целта помощен орган – научно жури. С оглед академичната автономия, не е допустимо преценката за научните качества на кандидатурите да бъде подменяна от съда. Последният преценява само законосъобразността на решението. ФС не е обвързан от предложението на научното жури при избора му за главен асистент. (виж Опр. 4237 от 26.03.2013г по адм.д. 3113/ 2013г на ВАС.)

Както посочихме проверката за законосъобразност от съда се свежда до преценка спазени ли са изискванията на чл.46 и чл.51 от ППЗРАСРБ. Разпоредбата на чл.46 от ППЗРАСРБ установява допълнителни критерии за оценка и изисквания за заемане на академична длъжност „главен асистент”. В конкретната хипотеза, такава оценка при постановяване на оспореното решение не е извършена. ФС без да се съобразява с предложението на научното жури (което както посочихме не го обвързва) е избрал за главен асистент И. С.С., единия от издържалите конкурса кандидати, без обаче да изложи съображения за това, респ. без да проведе разисквания относно качествата на двамата кандидати издържали конкурса. По делото не се спори, а и от ангажираните доказателства са установява, че и двамата кандидати са издържали конкурса и спрямо тях са били налице обективните изисквания, установени в ЗРАСРБ и ППЗРАСРБ за заемане на длъжността, като субективната преценка за притежаване, респ. удовлетворяване допълнителните критерии е от изключителната компетентност на ФС. Спорът се свежда относно обосноваването на направения избор, с който не е предпочетен предложението от научното жури кандидат. Основателни са в тази връзка твърденията в жалбата за немотивиране на административния акт. Мотиви не се съдържат и не могат да се извлекат и от съдържащите се в преписката документи. Неизлагането на фактически основания за издаването на акта не позволява да бъде идентифицирана волята на административния орган относно упражненото субективно право, както и да бъде извършена проверка за материалната законосъобразност на акта. Посоченото не противоречи на извода на съда направен по- горе, че допълнително установените изисквания в чл.46 от ППЗРАСРБ съотнесени към кандидата сами по себе си не са предмет на съдебен контрол. Липсата на разисквания от членовете на ФС относно наличието им или не спрямо кандидата води до невъзможност да се установи отговорят ли кандидатите на визираните от законодателя критерии, респ. защо е

предпочетен един от тях. В съвкупността си тези становища съставляват съображения за направения избор. С оглед обстоятелството, че такова обсъждане в конкретната хипотеза не е проведено, то това означава липса на мотиви за вземане на оспореното решение. Мотивите на решението на ФС следва да съдържат съображения, след преценка на качества, с оглед заложените критерии в чл.46 ППЗРАСРБ, защо избраният кандидат е получил най-висока оценка от членовете на ФС, и на база на какви обективни факти и обстоятелства е направена тази преценка. Изчерпателно изброените в чл. 46 ППЗРАСРБ критерии са обективни. Факта, че и двамата кандидати са издържали конкурса е само основата, върху която следва да бъдат обсъждани и оценявани изискванията, притежавани от тях. При липса на мотиви в решението на ФС и подготвителните документи въз основа на което е взето (по аргумент от ТР № 16/75), защо е избран именно И. С. С., който е получил по-ниска обща оценка от проведения писмет и устен изпит, съдебен контрол не може да бъде осъществен. Излагането на съображенията за приемане на решението е правна гаранция за упражняване на правото на защита. Липсват каквито и да било мотиви и фактически основания към оспореното решение защо не се избира за главен асистент жалбоподателката, след като е класирана на първо място, с по висока оценка от другия кандидат. ФС не е изложил каквито и да било мотиви за критериите по чл.46 ЗРАСРБ, а тяхното спазване е въпрос на законосъобразност на акта.

Тъй като административното правоотношение се индивидуализира освен със съдържанието и страните си, и с правопораждащия го юридически факт, непосочването на фактически основания в акта в конкретната хипотеза не позволява да бъде идентифицирана волята на административния орган относно упражненото субективно потестативно право, както и да бъде извършена последваща проверка за съществуването му, т. е. проверка за материалната законосъобразност на акта, като съдът е поставен в положение да гадае волята на административния орган. Мотивите на издателя на административния акт, с оглед на които се извършва упражнявания от съда контрол, не могат да бъдат замествани от твърдения на страните, следователно изискването за мотивиране при прилагане на бланкетна правна норма е условие за неговата законосъобразност, т. к. само тогава е възможна ефективна защита на страните в административното производство и упражняването на контрол от страна на съда. Не е допустимо преценяването на законосъобразността на акта от гледище на други фактически и правни основания извън тези, които е посочил издаващият го орган, както и излагане на мотиви от съда по един немотивиран от административния орган акт. /виж Р № 1862 ОТ 08.02.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 8166/2012 Г., IV ОТД. НА ВАС и др./ Не са изложени конкретни факти и обстоятелства за проведения избор. Съдът не разполага с правораздавателна компетентност да „попълни” и/или „добави” липсващите мотиви на ответника. В този смисъл съдът намира, че оспореният акт не отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

По изложените съображения, обжалваното решение на ФС е незаконосъобразно, поради неспазване на установената от закона форма и нарушение на съществени административно производствени правила (липса на мотиви). То следва да бъде отменено и делото върнато на органа за ново произнасяне с мотивиран акт след преценка критериите визирани в ППЗРАСРБ, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение.

Относно разностите:

Предвид изхода на спора, съдът намира за основателно искането на

жалбоподателя за присъждането на разноси, а именно в размер на 10 лв. представляващи държавна такса на осн. чл.143 ал.1 АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2 и чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение на Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. К. О.” обективизирано в Протокол № 3 от заседание проведено на 11.12.2012г, с което И. С. С. е избран за „главен асистент” по Право на Европейския съюз.

ИЗПРАЩА преписката на Факултетния съвет на Юридическия факултет на СУ „Св. К. О.” за ново произнасяне, съобразно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени по – горе в това решение в срок от 1 (един) месец от влизане в сила на това решение.

ОСЪЖДА СУ „Св. К. О.” да заплати на Е. П. Т. на осн. чл.143, ал.1 АПК разноси в размер на 10 (десет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: